

Пегас

Михайло Яцків

Був лицар, що не мав нікого, лиш коня вороного. На нім боронив він вітчину й зогрівав товаришів до боротьби за правду і волю.

В остатній війні дістали оба смертельну рану й упали разом головами.

Карий хлипав коло лицаря, прощався з ним.

— Дивне диво, — думав лицар, — як мій товариш багато пережив, не менше від мене.

Лежав лицем до землі, чув, як сльози коня падуть на його голову і дивувався ще більше.

Так засипляли оба.

Товариші шукають лицаря і несуть йому вінець слави.

1901